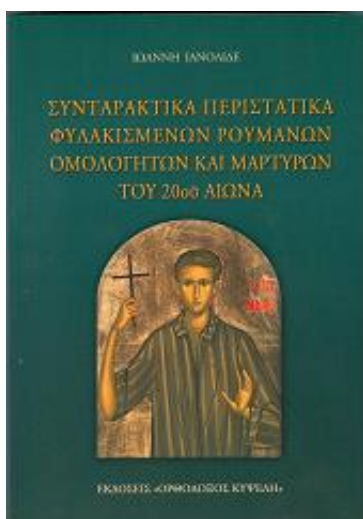

«Συνταρακτικά περιστατικά φυλακισμένων Ρουμάνων Ομολογητών και Μαρτύρων του 20ου αιώνα» (Ιωάννης Ιανολίδε)

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : 9 Νοεμβρίου, 2009

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ από το βιβλίο του Ρουμάνου Ομολογητή, **Ιωάννη Ιανολίδε**, μετάφραση π. **Kyprianos Staicou**.

(Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη")

Το Πιτέστι - Η κόλαση στη γη.

.....

Η πείνα έκανε τους υπό αναμόρφωση νέους σκελετούς ... Όλες οι οικογενειακές επαφές κόπηκαν, σταμάτησαν και όλες οι συναναστροφές. Δεν υπήρχε ούτε χαρτί, ούτε μολύβι, ούτε βιβλίο. Απαγορευόταν να κοιτάξεις από το παράθυρο, παρόλο που ήταν σκεπασμένο με σανίδες. Σ' ένα κρατητήριο των 2 X 4 μέτρων ήταν στοιβαγμένοι 7 μέχρι 12 κρατούμενοι, ώστε να τρελαθείς τελείως από τη σκληρή αυτή ομαδική απομόνωση. Οι στοιβαγμένοι κρατούμενοι ζούσαν, φυσικά, σε φοβερή αποπνικτική ατμόσφαιρα.

Στο κελί αυτό-δεσμωτήριο έτρωγαν, κοιμούνταν, πλένονταν και έκαμαν όλα τα άλλα. Ο αέρας είχε αφόρητη μυρουδιά και πολύ σκόνη. Η βόλτα στην αυλή επιτρεπόταν ανά πέντε-έξι μήνες, μόνο για λίγα λεπτά και στη συνέχεια ακολουθούσαν τιμωρίες με ξύλα.....

Εκτός από τον ξυλοδαρμό, βασανίζονταν και με τον εγκλεισμό τους σε μπουντρούμι. Το μπουντρούμι ήταν στο υπόγειο του δεσμωτηρίου. Τα παράθυρα ήταν κλεισμένα και μέσα ήταν πυκνό σκοτάδι. Στο πάτωμα υπήρχαν μεγάλες ποσότητες ανθρωπίνων κοπράνων, και έμοιαζε μ ένα βρομισμένο βάλτο, όπου δεν υπήρχε ούτε μία λωρίδα ξηρού και καθαρού τόπου. Οι τοίχοι ήταν υγροί. Το κρύο τρυπούσε τα κόκαλα ...

Εδώ μεταφέρονταν οι νεαροί «κερατάδες», ομάδες-ομάδες, συνήθως γυμνοί και ξυπόλυτοι. Αντί τροφής, τους δινόταν μια κουτάλα με καυτό, αλμυρό νερό. Συνήθως πριν έλθουν στο μπουντρούμι, έπαιρναν ένα δυνατό μαστίγωμα. Γνωρίζω ανθρώπους που έκαναν, σταδιακά, πάνω από 60 ημέρες στην κάβα-μπουντρούμι μέσα σε τέτοιες συνθήκες. Τρεις μέρες στην κάβα ήταν το ελάχιστο και έφτανε μέχρι 8-10 μέρες, δηλαδή μέχρι την κατάπτωση και το πέσιμο στο βάλτο. Όταν οι τιμωρημένοι επαναφέρονταν στα δωμάτια, ήταν άρρωστοι και αγνώριστοι. Σχεδόν όλοι οι κρατούμενοι πέρασαν την κάβα του Πιτέτσι.

Διάφορες μαρτυρίες για βασανιστήρια.

.....

Σ' έναν άλλο δόθηκε αλμυρό νερό να πει και πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους. Πολλούς άλλους τους ξερίζωναν τα νύχια. Πολλές φορές χρησιμοποιήθηκε η κινεζική σταγόνα, δηλαδή η στάλα που έπεφτε στο κεφάλι των θυμάτων μέρα-νύχτα μέχρι που τρελαίνονταν ... Πολλοί ξυλοκοπήθηκαν με λεπτά ρόπαλα στα αχαμνά τους και μερικοί απ' αυτούς πέθαναν κατόπιν. Άλλους τους ξερίζωναν τα μαλλιά τρίχα-τρίχα. Τα δόντια τους πηδούσαν από το στόμα τους σαν φασόλια. Άλλους τους κρέμαγαν με τα πόδια επάνω και το κεφάλι κάτω, και τους βασάνιζαν. Ούτε η γλώσσα τους δε

γλίτωσε από τα βάσανα.

Ήταν γνωστή η περίπτωση ενός νεαρού, ο οποίος είχε βυθιστεί με το κεφάλι τόσες φορές στην τουαλέτα ώστε έπαθε ψυχωτική άθλια κατάσταση : κάθε μέρα πήγαινε μόνος του, σε μια συγκεκριμένη ώρα , και βύθιζε το κεφάλι του στην τουαλέτα, ενώ το πλήθος χαχάνιζε.

Τα Χριστούγεννα στη φυλακή

Α) Πιτέστι, 1949

Πεινασμένοι, παγωμένοι, ρακένδυτοι, περίτρομοι οι κρατούμενοι από το Πιτέστι μοιάζαμε με κάτι φαντάσματα. Τελείως απομονωμένοι από τον κόσμο, συνωστισμένοι σε μικρά κρατητήρια. Μόλις που μας είχαν απομείνει οι τελευταίες σωματικές και ψυχικές μας δυνάμεις. Κοιμόμασταν ανά δύο σ' ένα σιδερένιο, στενό κρεβάτι, με αχυρένιο στρώμα, πνιγμένο στη σκόνη και νιώθαμε το σίδηρο και το κρύο.

Την παραμονή εξομολογήθηκα αφού έλαβα το σήμα-μήνυμα που μου έστειλε στο σωλήνα του καλοριφέρ ένας ιερέας που ήταν σε άλλο κρατητήριο. Αυτός είπε την ευχή της αφέσεως για την αγία εξομολόγηση. Ο καθένας μαζευόταν μέσα στον εαυτό του μπροστά στον Θεό και έβλεπε την ξεσχισμένη από τους πειρασμούς γυμνότητά του σαν σε καθρέφτη. Οι λογισμοί είναι έντονοι και ισχυροί στη φυλακή, όπου κάθεσαι 16 ώρες την ημέρα καταδικασμένος στην απραξία, χωρίς να έχεις τι να συζητήσεις με τους γείτονες. Εδώ οι ψυχές ψηλαφίζονται μεταξύ τους.

Όταν όλοι κοιμήθηκαν, εγώ παρέμεινα άγρυπνος στην άκρη του κρεβατιού, με τα βλέφαρα κλειστά, με σηκωμένο το κεφάλι, προσευχόμενος με τους παλμούς της καρδιάς μου. Προσπαθούσα να ανακαλύψω τον Ιησού και Τον καλούσα με τη νοερά προσευχή. Είχα ξεχάσει την πείνα, την παγωνιά, την τρομάρα. Ο χρόνος διαστελλόταν, γινόταν αργός, αμέτρητος και ήρεμος. Η ψυχή μου δραπέτευε από τη φυλακή. Προσπαθούσα να εγκαταλείψω όλα και να παραμένω μόνο με τον Θεό. Πλημμύρισα από βαθιά χαρά και οι ουρανοί ανοίγονταν θαυμάσια. Αργότερα αποφάσισα να μεταλάβω. Είχαν ήδη ειπωθεί από τον ιερέα και οι ευχές για τη Θεία Μετάληψη. Έψαξα σε μια πτυχή του σακακιού μου κι έβγαλα από ένα μικρό

σακουλάκι ένα μικρό μαργαρίτη του Σώματος του Χριστού, που τον φύλαγα σαν τον πιο πολύτιμο θησαυρό. Τα Άγια Δώρα είχαν μπει στη φυλακή με επικίνδυνους τρόπους, μέσω ενός μοναχού, που είχε συλληφθεί πριν από περίπου δύο χρόνια και τα είχε εμπιστευθεί στους κρατούμενους που ήθελαν να μεταλάβουν.

Θέλοντας, λοιπόν, να πάρω το ψίχουλο της Θείας Κοινωνίας, δεν ξέρω πώς έγινε και μου έπεσε κάτω. Αρχισα να το ψάχνω με αγωνία, αλλά δεν το βρήκα. Τότε αποφάσισα να γλείψω με τη γλώσσα ένα κομμάτι πατώματος όπου θεωρούσα ότι είχε πέσει, όμως δεν το αισθάνθηκα. Ωστόσο πίστεψα ότι η Θεία Μετάληψη είχε γίνει. Ηρέμησα και γύρισα προσευχόμενος στην άκρη του κρεβατιού .

.....

Σ' ένα τοίχο ήταν κρεμασμένος με ζώνες, σε δύο καρφιά, ένας νέος που είχε βασανιστεί μαζί με μένα, διότι είχε αρνηθεί κάθε συνεργασία με την «αναμόρφωση». Ο Τσουρκάνου τον είχε ξυλοκοπήσει ένα μερόνυχτο. Του έλεγε :

-- Ρε, κερατά, σαν τον Χριστό της μητέρας σου θα σε σταυρώσω, αλλά εσύ δεν είσαι Θεός, όπως εκείνος, για να αναστηθείς ... απ' Αυτόν προέρχονται όλες οι αηδίες που γίνονται από τους Λεγεωνάριους, από αυταπάτηση. Καλά θα είστε σαν Αυτόν ... όχι, δε θα είσαι σαν Αυτόν · θα είσαι ένα μηδενικό του κόσμου ! Ρε, δε θα σε αφήσουμε, μέχρι να πεις με το δικό σου στόμα ότι ο Χριστός ήταν ένας απατεώνας που εξαπάτησε τον κόσμο! Και όχι μόνο αυτό, αλλά θα πρέπει να σταυρώσεις ο ίδιος τους φίλους σου για να βγάλεις τον Χριστό από το κεφάλι τους! Τέρμα με τη θυσία (του Χριστού) ! Εδώ σας κάνουμε ανθρώπους, ρε, όχι «κερατάδες» ή «μυστικούς» (πράκτορες) !

Τώρα ο Τσουρκάνου κοιτούσε θριαμβευτικά προς τον τοίχο. Με ήρεμη φωνή είπε :

-- Σήμερα είναι Χριστούγεννα. Καλά, Να τα γιορτάσουμε ευπρεπώς ! Εσύ γδύσου !
διέταξε σ' ένα νεαρό.

Εκείνος, τρέμοντας, γδύθηκε. Όλο το σώμα του ήταν μελανιασμένο και ματωμένο ... (Λόγω σεβασμού και φόβου Θεού αποσιωπάται η περιγραφή του αποτρόπαιου χλευασμού της Θεοτόκου, του Μυστηρίου της Ενσάρκωσης του Σωτήρος Χριστού. Σημειώνονται μόνο λίγες λέξεις ...)

... Και συνέχισε ο Τσουρκάνου :

--Χρειάζονται ακόμη και αγνοί άγγελοι, βόδια και μουλάρια για να είναι η σκηνή πανομοιότυπη. Όλοι μέχρι το δέρμα γυμνοί. Θα γίνει ένα όργιο που δεν ξανάγινε ποτέ. Εγώ ο θεός διατάζω ως παντοδύναμος! Να φύγει ο Θεός από το νωτιαίο μυελό σας και από τα σάπια σας μυαλά! Μετά όλοι να περάσετε με τη σειρά να κοινωνήσετε !... Αν δεν σας φτάνει, η τουαλέτα είναι γεμάτη ! Προσοχή ο θεός είναι παρών, όλα να γίνουν σύμφωνα με το θέλημά μου και όλοι να μου ψάλλετε Ωσαννά ! Αρχίστε ! διέταξε ο Τσουρκάνου.

Και άρχισε μια τρελή τελετουργία, που κατευθυνόταν από την φαντασία του Τσουρκάνου, και φαινόταν ατέλειωτη. Όταν τελείωσε το μακάβριο παιχνίδι, κάποιος φώναξε :

-- Κύριε, κύριε ... πέθανε ...

-- Ποιος πέθανε, ρε ;

-- Ο εσταυρωμένος Χριστός ! και έδειξε προς τον τοίχο που ήταν σταυρωμένος ο νεαρός.

Για μια στιγμή έγινε ησυχία. Ο Τσουρκάνου πλησίασε τον εσταυρωμένο, τον γρουθοκόπησε στο σκώτι και στην κοιλιά, αλλά εκείνος δεν αναστήθηκε πια, δεν κουνήθηκε.

-- Γλιτώσαμε απ' αυτή τη σκιά, που σκέπαζε τον ήλιο των ανθρώπων ! είπε ο Τσουρκάνου.

Τον κατέβασαν από τον τοίχο, τον τράβηξαν στην πόρτα, τον χτύπησαν ...

.....

Είδα την κόλαση! Είδα τον σατανά. Ανέβαινε το αίμα στους κροτάφους μου. Με περνούσαν κρύα ή ζεστά ρίγη . Μόνο που η καρδιά μου συνέχιζε να λέει την προσευχή. Ήμουν όλο και πιο κοντά στον Χριστό. Τον αγαπούσαν πολύ και εμπιστευόμουν τη ζωή μου σ' Αυτόν... Έκλαιγα ήρεμα, όταν αισθάνθηκα ότι ένα θερμό κύμα εισέρχεται από το στήθος στο κεφάλι μου. Ένιωσα ότι σχίζομαι, πνίγομαι και πεθαίνω. Είχα την αίσθηση της απόλυσης απ' αυτή τη ζωή και παραλίγο να ήμουν ευτυχής. Πηκτό αίμα έβγαινε από το στόμα και τη μύτη μου. Ήταν η πρώτη αιμόπτυση.

.....

Αυτή η ομολογία είναι αποτέλεσμα της οδυνηρής εμπειρίας της ζωής μας, μέσα από βάσανα και καθημερινούς θανάτους για την πίστη μας στο Χριστό και με τον Χριστό. Και το τελικό και περιεκτικό συμπέρασμα αυτής της εμπειρίας είναι : **Το παν εν Χριστώ ! Απλό, αλλά δύσκολο · δύσκολο αλλά αναγκαίο.**

Αυτές τις σειρές τις γράφει ένας κανένας, ένας ανώνυμος, ένας γέρος, ένας διωγμένος σαν τον Καλτσίου, σαν τον Σολζενίτσιν, που εκφράζει τον πόνο και την κρυφή λαχτάρα του λαού. Η ανθρωπότητα πρέπει να ζει με αισιοδοξία και να ... τολμά !!!

Ιωάννης Ιανολίδε
Εξουθενωμένος για τον Χριστό και την Πατρίδα

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΡΕΙΤΕ [ΕΔΩ](#)